

ה"ת 18977/06/22 - מדינת ישראל - אכ"ל צפון להב 433 נגד מוחמד מאחמיד 2. אחים עלי פינוי ומיחזור פסולת בע"מ 3. ד"ר אמאני טאהר מחאמיד

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 18977-06-22 מחאמיד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת מיסא זועבי
מבקשת	מדינת ישראל - אכ"ל צפון להב 433
נגד	
משיבים	1. מוחמד מאחמיד 2. אחים עלי פינוי ומיחזור פסולת בע"מ 3. ד"ר אמאני טאהר מחאמיד

החלטה

לפניי בקשה להארכת תוקף החזקת תפוסים, מכוח סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן: "**פסד"פ**") וסעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**") וסעיפים 32, 34 ו-43 לפסד"פ, וזאת למשך 180 ימים נוספים.

רקע

1. התפוסים מושא הבקשה, נתפסו בעקבות חקירה פלילית המתנהלת נגד המשיבים, במסגרת תיק פל"א 35513/2022 בחיפוש אשר נערכו בבתי המשיבים ובחצריהם בתאריך 23.05.22, ו/או הוצאו לגביהם צווי עיקול ו/או הקפאה וכל סעד אחר לטובת המבקשת.
2. ביום 23.05.22, הפכה לגלויה חקירה רחבת היקף ובה ריבוי עצורים בחשד לעבירות מרמה, עבירות על פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], חוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 (להלן: "**חוק המע"מ**"), הלבנת הון ועוד. שנים עשר מהחשודים וביניהם המשיב 1 נעצרו, מעצרו של משיב 1 הוארך מעת לעת עד ליום 2.06.22.
3. במועד המעבר לחקירה גלויה, ומכוח צווי תפיסה שניתנו כדין (לרבות צ"ח 36001-05-22), נתפס רכוש המשיבים וכן רכוש אחר כמפורט ברשימת התפוסים - נספח א' לבקשה, ואשר מכילה 66 פריטי תפוס הכוללים: נדל"ן, רכבים, מסמכים, טלפון נייד, המחאות אשר הופקדו בחשבון האפוסטרופוס, פנקסי המחאות, ועוד.
4. ביום 7.07.22 וכן ביום 04.08.22, ניתנו החלטות לשחרור חלק מהתפוסים בתנאים, בהתאם להסכמות

אליהם הגיעו הצדדים.

5. במסגרת ההסכמות מיום 4.08.22, סוכם בין היתר, לשחרר חשבון בנק, בבנק המזרחי מס' 458694, על שם המשיבה 2 (להלן: "**חשבון בנק המזרחי**") לאחר העברת יתרת החשבון למבקשת, שחרור סכום מוסכם של 140,000 ₪ מהכספים התפוסים בחשבון לידי המשיבים, שחרור שני רכבים מסוג מרצדס וטויוטה מ.ר. 82-994-102 (סעיף 56 לרשימה) (להלן: "**רכב הטויוטה**"), הרשום בבעלותה של המשיבה 3, בכפוף להפקדה בגובה 30 % מערך הרכבים, כאשר לגבי רכב המרצדס סוכם כי, המבקשת תקזז סכום בסך 102,000 ₪ מהסכום המוסכם שיגלם הפקדה בגובה 30 % לצורך שחרור רכב המרצדס ואילו היתרה על סך 38,000 ₪ תישאר בחשבון לצורך תשלומים לעובדי החברה - המשיבה 2.

טיעוני הצדדים בתמצית

6. המבקשת טענה כי, על פי החשד משיב 1 הונה את רשויות המס באמצעות הוצאת חשבוניות פיקטיביות לחברה בבעלותו. מדובר בפרשה מסועפת, רחבת היקף הן מבחינת העבירות ומרובת מעורבים וחשודים, הנחקרת כמקשה אחת, וזאת לאור אופי העבירות, ומשך תקופת ביצוען. בתאריך 27.07.22 עבר תיק החקירה לפרקליטות מחוז צפון, לצורך בחינה לפני הגשת כתב אישום. חלק מהתפוסים בתיק הינם על בסיס הסכמות קודמות וכעת נדרש להאריך תוקף התפוסים בשלב זה של החקירה.

7. היקף העבירות המיוחס למשיב 1 ולחברה שבבעלותו עומד על סכום של כ-10,517,000 ₪, מתוכו היקף העבירות ברשות המס מוערך בסכום של כ-1,500,000 ₪ ואילו שווי התפוסים נופל משמעותית מסכום זה ומוערך ב-4,000,000 ₪ לערך. מכאן, קיים צורך בהארכת תוקף החזקת התפוסים, לצורך הבטחת אפשרות מימוש חילוטו העתידי של הרכוש התפוס.

8. עסקינן בבקשה ראשונה להארכת תפוס, הבקשה מאוזנת ומידתית ועומדת בהוראות החוק והפסיקה. החקירה קודמה על ידי היחידה החוקרת באופן יעיל ומהיר, התיק הועבר לעיון הפרקליטות וביום 31.08.22 נשלח מכתב יידוע למשיב 1.

9. ב"כ המשיבים, לא התנגד לבקשה להארכת תוקף החזקת מרבית התפוסים ב-180 ימים לרבות התפוסים המצוינים בסעיף 12 ג' ו-ד' לתגובה (המחאות שהופקדו בחשבון האפ"כ וסכום של 120,000 ₪ שהופקד עבור שחרור רכב המרצדס), למעט באשר לרכב הטויוטה שבבעלותה של המשיבה 3 וכן סכום הכסף התפוס בחשבון בנק מזרחי בסך 279,334 ₪ (סעיף 50 לרשימה) (להלן: "**הכסף התפוס**").

10. נטען כי, הטויוטה בבעלות המשיבה 3, אשר אין חולק כי אינה חשודה בתיק, והכספים לרכישת הרכב שולמו מחשבונה, כאשר הוצגו למבקשת מלוא המסמכים בדבר רכישת הרכב. משכך, ולנוכח העובדה כי משיבה 3, הינה צד ג' תם לב, יש להשיב לחזקתה את הרכב לאלתר. נטען עוד, כי שווי הרכב עומד על כ-300,000 ₪, מדי חודש משולם עבורו, סכום להחזר הלוואה, כאשר מנגד נשללת הזכות של המשיבה 3 לעשות בו שימוש.

11. בנוסף, נטען כי המבקשת מתעלמת באופן מודע מהנזק הכלכלי הקשה אותו חווים המשיבים, כתוצאה מתפיסת רכושם לרבות, תפיסת שקים של לקוחות, פגיעה באשראי, והקושי של המשיבים לחזור לפעילות עסקית.

12. עיון בבקשה מלמד כי המבקשת לא ניצלה את פרק הזמן בצורה ראויה, וכי לא עסקין בפרשה סבוכה אלא תיק פשוט ביותר, ומשחלף פרק זמן מאז התפסה, החקירה הסתיימה והתיק הועבר לפרקליטות, כאשר לא ברור אם יוגש כתב אישום, בהתאם לפסיקה, יש לערוך איזונים, ויש להורות על החזרת התפוסים.

13. החשדות כנגד המשיב 1, שלדידי בא כוח המשיבים הינו חשוד שחלקו מינורי בפרשה, אינן ברף גבוה, מדובר בעבירות מע"מ על סך 1,500,000 ₪ כאשר אין מקום לייחס למשיב סך כל המחזור בהתאם לפקודת מס הכנסה, וגם אם ישנן חשבוניות פיקטיביות, המבחן העיקרי, הוא האם בוצעה הוצאה וכן בהתאם לסעיף 38 לחוק מע"מ [ניכוי המס ששולם על תשומות], קיימת רלוונטיות מי הוציא את החשבוניות. משהיקף העבירה המיוחס מגיע לכל היותר ל- 1,500,000 ₪, הרי שלא קיימת מידתיות בתפיסת רכוש העולה על היקף העבירה ויש לערוך את האיזון הראוי, במיוחד כאשר נזק ממשי למשיבים, ובעוד שלפני התפסה המחזור של החברה עמד על עסקאות בסך 1,200,000 ₪ היום המחזור עומד על סך 360,000 ₪, ונצברים חובות.

14. באיזון הראוי בין כלל השיקולים, כאמור לעיל, עתר ב"כ המשיבים להורות על שחרור רכב הטיוטה ללא הפקדה, לצד איסור דיספוזיציה, וערבויות כמקובל. במידה ויוגש כתב אישום בתקופה של 180 ימים, אזי מתחייבים המשיבים להפקיד את הסכום של שווי הרכב. עוד עתר, לשחרר את בכסף התפוס, שהינו זניח בהשוואה לשווי התפוסים העומד על מיליונים.

15. בתשובה, נטען על ידי המבקשת כי בהתאם לחקירה השימוש המרבי בטיוטה הינו של משיב 1, המשיבים לא עמדו בהסכמות בין הצדדים מיום 4.08.22 ולא הפקידו 30 % משווי הרכב, ובהתאם לאותה הסכמה שוחררו כספים כדי שניתן יהיה לבצע את ההפקדה. נטען כי הבקשה מידתית ולא קיימת כל הצדקה לשחרור נוסף של כספים ו/או הפחתה מסכום ההפקדה אשר מוכר בפסיקה לשחרור רכב הטיוטה בסך 30%.

16. לאחר הדיון שהתקיים במעמד הצדדים נשלחה הודעת הבהרה על ידי המשיבים ולפיה, נגד המשיב 1 נפתחה חקירה בחשד לכך שקיבל חשבוניות מס, שלעמדת המבקשת לא שיקפו נכונה את העסקאות המפורטות בהן. הודעת היידוע שנשלחה למשיב 1, מחשידה אותו בהתאם לסעיף 117 ב (3) לחוק מס ערך מוסף, המדבר על כך שהמשיב הוציא חשבוניות מס ללקוחות שאינן כדן, דבר שאינו תואם את הדברים שהוצגו למשיב בחקירה ואינו תואם טענות המבקשת בהליך המעצר ובמסגרת הדיונים שנערכו בהליך החזרת התפוס. נטען עוד כי לגבי עבירות מס הכנסה קיים חוזר שלפיו במקרים מסוימים ייתכנו מצבים בהם מסמך הנחזה לחשבונית מס לא יוכר על ידי מע"מ, אך ההוצאה תוכר על ידי מס הכנסה.

17. בנוסף, עמדת המבקשת לפיה המשיב 1 עבר עבירות בהתאם לפקודת מס הכנסה בסכומים שפורטו במהלך הדיון, אינה מתיישבת עם הודעת היידוע. בהודעת היידוע, נחשד המשיב כי, עבר עבירה בהתאם לסעיף 220 (2) לפקודת מס הכנסה. סעיף זה מדבר על מי שמסר בדו"ח על פי הפקודה אמרה או תרשומת כוזבת. כפי שהובהר במהלך הדיון המשיב 1, לא הגיש דוחות לשנות המס 2021-2022 ולא ניתן לייחס לו עבירה כאמור. בנוסף, למעשה ניתן לראות כי עמדת המדינה שסכום המע"מ שלשטתה אינו כדן עומד על כ- 1.5 מיליון ₪. העבירות לגבי פקודת מס הכנסה שנויות במחלוקת ו/או אינן מתקיימות, ולכן נראה כי בשלב זה מחזיקה המבקשת רכוש העולה באופן ניכר על העבירות המיוחסות למשיב, המוכחות במלואן. לפיכך, מתבקש בית המשפט לערוך איזון מלא כבר בשלב זה. כאשר הרכוש התפוס בדיספוזיציה עולה עשרות מונים על העבירות המיוחסות למשיב.

18. בתגובה להודעה, צוין על ידי המבקשת כי משיב 1 הוזהר ונחקר בחקירתו, בין היתר על עבירות על חוק מע"מ ובכלל גם העבירה שעולה ממכתב היידוע, בהתאם לסעיף 117 ב (3) לחוק. כמו כן, לגבי סעיף 220 (2) מדובר ברישום טכני שגוי במערכת המשטרית, כאשר הכוונה לסעיפים 220 (4) ו- (5) בגינם הוזהר ונחקר המשיב בחקירתו. עוד הודגש כי מכתב היידוע שהתקבל מהפרקליטות הינו מכתב ראשוני וטכני במהותו שמטרתו ליידע את משיב 1 שהתיק הועבר לפרקליטות. אשר לחוזר 2/2012 שצורף להודעה, החוזר רלוונטי אך לדיון האזרחי, לאופן חישוב שומות אזרחיות ואינו חל על הדין הפלילי.

19. החשדות כנגד המשיב ורמתן, נבחנו על ידי בית המשפט, לאורך כל דיוני התפוסים ומשנמצא כי קיים חשד בהתאם לחומר הראיות והדוח הסודי שהוגש, טענה זו משוללת כל בסיס עובדתי. שווי התפוסים אינו עולה על שווי העבירות המיוחסות כפי שצוין בדיון, ומשכך דין הבקשה להארכת תוקף החזקת התפוסים להתקבל במלואה.

דין והכרעה

20. כאמור, במעמד הדיון, הסכים ב"כ המשיבים להאריך תוקף החזקת התפוסים ב- 180 ימים, למעט בענין רכב הטיוטה (סעיף 56 לרשימה) וכן סכום הכסף התפוס בחשבון בנק מזרחי בסך 279,334 ₪ (סעיף 50 לרשימה). על יסוד הסכמת ב"כ המשיבים אני מורה על הארכת החזקת תוקף התפוסים למשך 180 יום מתום תוקף הארכת התפוסים האחרונה. מכאן שההחלטה כאן תתמקד אך בשאלת הארכת תוקף החזקת רכב הטיוטה והכסף התפוס.

חשד סביר

21. על אף שב"כ המשיבים לא חלק במעמד הדיון בפניי על קיומו של חשד סביר לביצוע העבירות, להבדיל מהיקף העבירות, לנוכח הטענות שהעלו המשיבים בהודעה מטעמם, לענין היקף העבירות בזיקה למהותן, והטענה כי העבירות לגבי פקודת מס הכנסה שנויות במחלוקת ו/או אינן מתקיימות, ולכן נראה כי בשלב זה מחזיקה המבקשת רכוש העולה באופן ניכר על העבירות המיוחסות למשיב 1, המוכחות במלואן, מצאתי להידרש לחשד הסביר, אם כי אמנע מפירוט מעבר לנדרש, מחשש לשיבוש.

22. לאחר שקראתי את הדו"חות הסודיים ועיינתי במקביל בחומרי החקירה הגולמיים אליהם הופנית, באתי לכלל מסקנה, בזירות הראויה לשלב בו נמצא ההליך, כי חומרי החקירה מבססים חשד סביר הקושר את המשיבים 1 ו- 2 לביצוע כלל העבירות המיוחסות להם ברמה הנדרשת לשלב הזה של ההליך. תחילה, אעיר, כי לא מצאתי לקבל טענות המשיבים, כי חלקו של משיב 1 מינורי או שולי בהשוואה לחשודים המרכזיים האחרים שנעצרו יחד עמו, אלא עסקינן במשיב שהינו חשוד עיקרי בתיק, לצד חשודים עיקריים אחרים.

23. על פי החשד, המשיב 1 קשר קשר עם אחרים במטרה להונות רשויות המס באמצעות הוצאת חשבוניות פיקטיביות שלא מבטאות תמורה עבורן. סכום המע"מ בגין החשבוניות הפיקטיביות עומד על סך 1,546,625 ₪, ואילו היקף סך החשבוניות הפיקטיביות והעבירות על פי פקודת מס הכנסה לפי סעיף 220 לפקודה, עומד על סך של כ- 10,517,050 ₪. על פי החשד המשיב 1 ביצע עבירות השמטת הכנסות בכוונה ובמזיד על מנת להתחמק משתלום מס. המשיב 1 עסק בקניית חשבוניות החשודות כפיקטיביות שנדרשו כהוצאות בספרי הנהלת

חשבוניות ובגין לא בוצעה עבודה ולא ניתן טובין. לסיכום, על יסוד חומרי החקירה שהועברו לעיוני, מתקיים חשד סביר לביצוע עבירות של הלבנת הון, השמטת הכנסה במזיד, עבירות על חוק המע"מ וקשירת קשר לביצוע פשע, וזאת בעוצמה גבוהה.

24. בשולי הדברים אעיר כי, לענין הטענות שהועלו בנוגע למכתב היידוע, מקובלת עליי עמדת המבקשת כי מדובר במכתב ראשוני וטכני במהותו, שהאמור בו אינו יכול לגבור על החשדות בגין נחקר החשוד במעמד חקירתו ועל חומר הראיות שהתגבש נגדו בענין זה.

פוטנציאל החילוט ומידתיות החילוט

25. לאחר בחינת קיומו של חשד סביר להוכחת העבירות, יש לבחון אם קיים "פוטנציאל חילוט", שמשמעותו, שהחשד מקים סיכוי סביר לכך שככל ויוגש כתב אישום, בתום ההליך הפלילי יורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו וכי בעקבות אותה הרשעה ניתן יהיה להורות על חילוט רכשו. (ראו בשינויים המחויבים לנוכח השלב בו נמצא ההליך בענייננו: ע"פ 5140/13 **מדינת ישראל נ' אוסקר**, פסקה 9 [פורסם בנבו] (29.08.2013); בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' סיטבון**, פסקה 25 [פורסם בנבו] (31.10.2007) (להלן: "**ענין סיטבון**"); ע"פ 6532/17 **מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים**, פסקה 37 [פורסם בנבו] (8.04.2018) (להלן: "**ענין חסדי דוד**").

26. על כן, שומה על בית המשפט הדין בבקשה לשקול, בכל שלב את הצורך בהמשך התפיסה לצורך הגשמת תכליתה ולאזן אינטרס זה אל מול הפגיעה בזכות הקניין, שצריכה להיות לפי חוק, במידתיות ולתכלית ראויה, ובשים לב לחלוף הזמן מעת התפיסה ולהתמשכות הפגיעה ולחזקת החפות העומדת לחשודים (בש"פ 302/06 **חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.3.06)). הן בבחינת סיכויי ההרשעה וסיכויי החילוט בתום ההליך, והן בבחינת הנזק שנגרם לחשודים וחלופות תפיסה אפשריות.

27. במסגרת האיזונים שעורך בית המשפט עליו להתחשב בסוג התפוסים, ביכולת ההפרעות מהם בתום ההליך, ובאפשרות להקטנת הנזק הנגרם למשיבים, תוך שבית המשפט משווה לנגד עיניו בכל עת את חזקת החפות, כאשר בשלב זה הם בגדר חשודים בלבד (ענין חסדי דוד). בכלל זה יש לבחון את היקף החילוט הנהוג בנסיבות דומות. עוד יש לבחון את מידתיות החילוט המבוקש ואם ניתן להשיג את תכלית הסעד המבוקש בדרך פוגענית פחות מתפיסה בפועל של הרכוש (רע"פ 4526/18 **שאול אלוביץ נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (5.08.2018) (פסקה 17)).

28. משכך, על בית המשפט לאזן כראוי בין זכות הקניין של החשוד, לבין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט בסופו של ההליך הפלילי, ובשלב הסעד הזמני עליו לנקוט זהירות ומידתיות בקביעת היקף החילוט.

29. בהינתן זאת, קל וחומר כי על בית המשפט לבחון את מידתיות הפגיעה הנגרמת כתוצאה מהצו הזמני לצדדים שלישיים אשר אינם מעורבים בפעילות העבריינית לכאורה (ע"פ 7464/21 **משה רוגוזניצקי נ' מדינת ישראל** (26.12.2021), פסקה 56; ע"א 6180/20 **ד"ר משה וינברג ושות' נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.6.2021) (להלן: "**ענין וינברג**"), פסקה 14; בש"פ 6665/02 **מירי אופק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.08.2002), פסקה 5; בש"פ 6159/01 **יונס אבו עמר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (8.10.2001), פסקה 20).

30. בדומה לכך, בעניין וינברג, ציין כב' השופט ע' גרוסקופף:

"בשלב בו אנו מצויים, קיימים שני מסלולים באמצעותם יכול צד שלישי להליך הפלילי להביא לצמצום סעד התפיסה באופן שלא יפגע בעניינו: הראשון, הוא הוכחה כי לצד השלישי זכויות ברכוש, המוגנות מפני חילוט במסגרת הוראת סעיף 36ג(א) לפקודת הסמים המסוכנים, החלה בהקשרנו מכוח סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון. אם כך יוכח, אזי אין לתת סעד תפיסה הפוגע בזכויות של הצד השלישי, מאחר שאף אם יינתן צו חילוט בתום ההליך הוא יהיה כפוף לזכויות המוגנות הללו (להלן: מסלול הרכוש המוגן. ...); השני, הוא שיקול הדעת הנתון לבית המשפט במתן סעד זמני, אשר עשוי להביא לצמצום ואף לשלילה של סעדים זמניים ממספר שיקולים, ובכללם התחשבות באינטרסים של צדדים שלישיים (להלן: מסלול שיקול הדעת השיפוטי. ...). ודוק, בשלב זה אין עדיין תחולה לסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, המאפשר לבית המשפט, לאחר שהורשע הנאשם, להימנע מחילוט רכוש שהוא בר-חילוט מ"נימוקים מיוחדים שיפרט" (להלן: סייג הטעמים המיוחדים). אולם, ניתן כמובן לשקול את אותם שיקולים שעשויים להוות לעת ההחלטה על חילוט "נימוקים מיוחדים" במסגרת מסלול שיקול הדעת השיפוטי במתן סעדים זמניים ..." (שם, פסקה 2).

31. בעניין פוטנציאל החילוט, טענה המבקשת כי, שווי התפוסים נופל באופן משמעותי מהיקף העבירות המיוחס למשיבים 1 ו-2, ומשכך הבקשה מידתית. ואילו בא כוח המשיבים חלק על מידתיות התפיסה וטען כאמור כי היקף העבירות, המוכחות במלואן, לא יכול לעלות, גם אם ייקבע כי מתקיים חשד סביר, על 1.5 מיליון ₪ ומשכך נופל באופן משמעותי משווי התפוסים. בנוסף, לגישתו, אין מקום להמשיך ולפתוס את רכב הטיוטה השייך למשיבה 3, שאין חולק כי אינה חשודה בתיק, מימנה את רכישתו ועודנה משלמת עבורו הלוואה, וכן הכסף התפוס בחשבון, ובכך לצמצם את הפגיעה בפעילות העסקית של המשיבים 1 ו-2.

32. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות, ושמעתי טיעוני הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי, ישנו פוטנציאל חילוט לגבי התפוסים לרבות רכב הטיוטה והכסף התפוס וכי הבקשה מידתית, לנוכח הראיות שהוצגו לעיוני וגם לנוכח התכלית המובהקת של החילוט, אשר נועדה ל"הוצאת בלעו של גזלן מפיו" (ע"פ 7480/95 מדינת ישראל נ' בן שטרית, [פורסם בגב] (18.05.98) עמוד 410).

33. סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, קובע כדלקמן:

"21. (א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 3 או 4, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי נוסף על כל עונש יחולט רכוש מתוך רכושו של הנידון בשווי של רכוש שהוא -

(1) רכוש שנעברה בו העבירה, וכן רכוש ששימש לביצוע העבירה, שאיפשר את ביצועה או שיועד לכך;

(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך.

(ב) לענין סעיף זה, "רכושו של הנידון" - כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבונו.

(ג) לא נמצא רכוש של הנידון למימוש צו החילוט במלואו, רשאי בית המשפט לצוות על מימושו של הצו מתוך רכוש של אדם אחר, שהנידון מימן את רכישתו או שהעבירו לאותו

אדם בלא תמורה; לא יצווה בית המשפט כאמור לגבי רכוש שמימן או שהעביר הנידון לאותו אדם לפני ביצוע העבירה שבשלה הורשע, ושלגביה ניתן צו חילוט.

(ד) לא יצווה בית המשפט על חילוט רכוש כאמור בסעיף זה אלא לאחר שנתן לנידון, לבעל הרכוש, למי שהרכוש נמצא בחזקתו או בשליטתו ולמי שטוען לזכות ברכוש, אם הם ידועים, הזדמנות להשמיע את טענותיהם.

(ה) טען אדם שאינו הנידון לזכות ברכוש כאמור בסעיף קטן (ד), וראה בית המשפט, מטעמים שיירשמו, כי בירור הטענות עלול להקשות על המשך הדיון בהליך הפלילי, רשאי הוא לקבוע שהדיון בחילוט יהיה בהליך אזרחי; קבע בית המשפט כאמור, יחולו בהליך האזרחי הוראות סעיף קטן (ג).

(ו) בקשת תובע לחלט רכוש לפי סעיף זה, ופירוט הרכוש שאת חילוטו מבקשים, או שווי הרכוש שלגביו מבקשים צו חילוט, יצוינו בכתב האישום; נתגלה רכוש נוסף שאת חילוטו מבקשים, רשאי תובע לתקן את כתב האישום בכל שלב של ההליכים עד למתן גזר הדין".

34. בפסיקת בית משפט העליון הובהר כי, לשון סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון ברורה, ועל פיה ניתן לחלט רכוש בשווי הרכוש בו נעברה העבירה, ללא תלות בשאלה האם מלוא שווי הרכוש האמור הגיע לכיסו של הנאשם או שמא בחלקו הגיע לכיסו של אחר (ע"פ 6145/15 פישר נ' מדינת ישראל, פסקה 27 [פורסם בנבו] (25.10.2015)). יתרה מזו, חילוט מלוא סכום העבירה הוא ברירת המחדל לפי סעיף 21(א) לחוק, וחריגה מכך מחייבת נימוקים מיוחדים שיפרט בית המשפט (ע"פ 1872/16 דז'לדטי נ' מדינת ישראל, פסקה 60 [פורסם בנבו] (18.5.2017) (להלן: "עניין דז'לדטי")).

35. נקבע עוד כי, הקביעות לעיל משליכות במישרין גם על מתן סעד זמני, לרבות הסעד המבוקש כעת על ידי המבקשת, שכן זה נועד לשמר את מצבת הנכסים ולמנוע הברחתם, באופן שאם יוגש כתב אישום, יורשע הנאשם בסופו של הליך וינתן צו חילוט, ניתן יהא לבצע הצו (ראו ענין סיטבון, פסקה 36; ע"פ 5140/13 מדינת ישראל נ' אוסקר, פסקה 9 [פורסם בנבו] (29.8.2013)).

36. כאמור, היקף העבירות המיוחס למשיבים 1 ו-2, עומד על כ- 10 מיליון ₪ בחישוב זהיר, כאשר שווי הרכוש שנתפס, על סך 4 מיליון ₪, נמוך משמעותית בהשוואה להיקף העבירות, המיוחס למשיבים ואשר המבוסס היטב בשלב הזה של ההליך.

37. משקבעתי כי מתקיים חשד סביר, הרי שקיים אינטרס ציבורי בתפיסת הרכוש, לצורך חילוט עתידי, ככל שיוגש כתב אישום נגד המשיבים, ואינטרס זה גובר, בשלב הזה, על האינטרס האישי פרטי של המשיבים. עוד נתתי דעתי לכך שהתפיסה מידתית בנסיבות הענין (ע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.08.19); בש"פ 1093/20 דבש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], (14.02.2020)). ולכך שקצב התקדמות החקירה בוודאי בפרשה מורכבת ומרובת עבירות ומעורבים, ראוי ויעיל.

38. עוד נתתי דעתי, לטענתו המשיבים, כי המבקשת לא ניצלה את פרק הזמן בצורה ראויה, וכי לא עסקינן בפרשה סבוכה אלא תיק פשוט, ומשחלף פרק זמן מאז התפיסה, החקירה הסתיימה והתיק הועבר לפרקליטות, כאשר לא ברור אם יוגש כתב אישום, בהתאם לפסיקה, יש לערוך איזונים, ויש להורות על החזרת התפוסים. דעתי אינה כדעת המשיבים, לא מדובר בתיק פשוט, אלא פרשה מורכבת ומרובת מעורבים ועבירות, ובהקשר זה מצאתי להפנות לדברים היפים שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד בע"ח (נצ') 45816-11-22 עלי

אבו נסרה נ' משטרת ישראל - להב 433 (28.11.2022), היפים לענייננו, ולפיהן משך החקירה הוא רק פקטור אחד מבין מכלול השיקולים שעל בית המשפט לקחת בחשבון עת הוא בא להכריע בבקשה להארכת תוקף הצו. בין היתר, על בית המשפט להתחשב במורכבות החקירה, בהתקדמותה, בפעולות החקירה שבוצעו, באופן ניהול החקירה והאם החקירה מתנהלת ביעילות ובקצב ראוי, בפעולות החקירה שנותר לבצע, בשלב שבו מצויה החקירה, בשווי הרכוש שנתפס לעומת היקף העבירות המיוחסות לעוררים ובעוצמת החשדות העולים מחומרי החקירה.

39. בשקלול כלל השיקולים שמנה בית המשפט כאמור לעיל במקרה שבפניי, ולאור עוצמת החשד המבוססת על איכות חומרי החקירה שהוצגו לעיוני (חשד סביר בעוצמה גבוהה); בהינתן קצב התקדמות החקירה שהינו משביע רצון תוך שנתתי דעתי למועד הפיכת החקירה לגלויה (יום הפרוץ, 17.05.22); התיק עבר לעיון הפרקליטות; בהתחשב באפשרות להגשת כתב אישום ובסיכויי הרשעה וחילוט בתום ההליך, שיקולים אלה מטים את הכף לטובת קבלת הבקשה להארכת תוקף הצו להחזקת התפוסים. מכאן, ראוי לאפשר למבקשת להחזיק תפוסים בשווי מלוא העבירות המיוחסות למשיבים (לחילוט מלוא שווי העבירות בתום ההליך ראוי: ענין דז'לדטי; ע"פ 4143/17 **מחמד עאבד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (13.08.2018). לתפיסה זמנית בשווי העבירות כולן ראו ע"פ 7701/17 **אוקסנה סנדלר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.10.2017)). כאשר שווי התפוסים, במקרה דנן, נופל כאמור מהיקף העבירות המיוחס למשיבים.

40. אשר לרכב הטיוטה, בפסיקה נקבע לא אחת, כי חרף חשיבותו של האינטרס הציבורי שבחילוט, ויהא זה מרכושו של אדם אחר, סעד זמני נגד רכוש אינו יכול להינתן נגד מי שאינו חשוד או נאשם ואין לו כל זיקה להליך הפלילי, והדברים אמורים גם במי שחולק רכוש משותף עם החשוד או הנאשם דוגמת בן זוג, למעט באותם מקרים בהם מתקיים הסייג הקבוע בסעיף 21(ג) לחוק איסור הלבנת הון (בש"פ 3120/06 **מדינת ישראל נ' אבי פרץ** [פורסם בנבו] (9.08.2006)). עוד נקבע כי, "דווקא העובדה כי היקף הרכוש החשופ להליך החילוט הוא רחב מאוד, מחייב הדבר איזון ראוי תוך התחשבות באינטרסים אחרים, ובתוכם הגנה על זכות קניין של מי שאין לו קשר לעבירת הסמים, במיוחד נוכח ההגנה החוקתית הניתנת כיום לזכות הקניין..." (סיטבון, פסקה 37). משכך, לכאורה אין מקום למתן סעדים זמניים נגד המשיבה 3, למעט בהתקיים החריג שבסעיף 21(ג) לחוק איסור הלבנת הון, המדבר על רכוש שהמשיב 1 מימן את רכישתו או שהעבירו למשיבה 3 בלא תמורה.

41. כידוע, רכוש שנתפס בביתו של אדם בחזקתו ובשליטתו, בהתאם לאמור בסעיף 21(ב) לחוק איסור הלבנת הון, מוחזק כרכושו, ובכך חצתה המבקשת את המשוכה הנדרשת לעת הזו. מדובר ברכב שעל פי חקירת המשיב 1, הוא זה שעושה בו שימוש מרבי (חקירה מיום 25.05.22, עמ' 6, ש' 109-112) והמבקש לסתור את החזקה, עליו הנטל.

42. לתגובת המשיבה 2, לא צורף כל תצהיר המצביע על אופן מימון הרכב על ידה (גם לא במסגרת בקשה קודמת להשבת הרכב - ה"ת 22-06-22486, שהדיון בו אוחד עם הדיון בתיק זה), וגם לא על חזקתה והשימוש שנעשה על ידה ברכב. גם במעמד הדיון בפניי, הטענות לענין מימון הרכב על ידי המשיבה 3, נטענו בעלמא ללא כל תימוך ראיתי, ואין בהן כדי לגבור, בשלב זה על החזקה. משכך, המשיבה 3, לא הרימה את הנטל להראות שהרכב בבעלותה הבלעדית.

43. זאת ועוד, אפילו עסקינן ברכוש משותף, הרי שחל על בני הזוג, הסדר איזון המשאבים הקבוע בחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 (להלן: "**חוק יחסי ממון**"), לפיו נכסי בני הזוג במהלך נישואיהם נחשבים למשותפים

אלא אם הוכח אחרת. על כן, חל בעניינם חוק יחסי ממון הקובע שיתוף אובליגטורי דחוי לעת פקיעת הנישואין מחמת גירושין או פטירה, ואילו הלכת השיתוף אינה חלה בעניינם. משבני הזוג נשואים, משכך השיתוף האובליגטורי אינו תקף בעת הזו (ראו והשוו: ב"ש (מחוזי תל אביב-יפו) 91405/08 **מדינת ישראל נ' אברהם** (פורסם בנבו) [26.10.2008]).

44. לסיכום, ולאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, בשלב הראשוני בו מצוי ההליך סבורני כי קיים בסיס לכאורי להתקיימות החריג הקבוע בסעיף 21 (ג) לחוק איסור הלבנת הון, בדגש לנוכח רישום הבעלות של המשיבה 3 לגבי שני הרכבים - המרצדס והטויוטה, שווים הגבוה (מוערכים בסכום של מעל 700,000 ₪), כאשר לגבי מקור מימונם (למעט טענה כללית של משכורת המשיבה 3), לא ניתן הסבר מניח את הדעת, וזאת גם בשים לב לאופיים של התפוסים, מועד רכישתם ביחס למועד ביצוע העבירות, ושווים אל מול היקף העבירות הנטען (ראו והשוו בענין זה: ע"ח (נצ') 10450-10-22 **היתם זועבי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.11.2022)).

45. לנוכח כל האמור, ולנוכח שחרור שני רכבים אחרים (מרצדס - 55006901, ומרצדס 40059802, במסגרת הסכמות בין הצדדים), הגעתי לכלל מסקנה כי תפיסת הטויוטה נעשתה כדין, והבקשה להורות על שחרור הטויוטה ללא הפקדה ולא בהתאם לתנאים הקבועים בפסיקה - "חלופת תפיסה", לרבות הפקדה על סך 30% משווי הרכב, בשלב זה, נדחית.

46. אשר לכסף התפוס, נטען כי המשך החזקתו מסב נזק ממשי לפעילות העסקית של המשיבים 1 ו- 2. אין חולק כי תפיסת נכס לצורך חילוט עתידי כרוכה בפגיעה בזכות בעל הקניין אשר הליך החקירה בעניינו טרם הסתיים וממילא לא נקבעה אשמתו. יש גם לשקול את אלמנט משך הזמן ואת התארכות ההליכים המשפטיים (רע"פ 6709/15 **דנה שירותי נמל ולוגיסטיקה בע"מ נ' משטרת ישראל** [פורסם בנבו] (21.01.16)). ואכן, מפירוט התראות ללקוח וחשבונותיו על שם המשיב 1 בבנק הפועלים, עולה כי נרשמו התראות של הבנק, לצד עיקולים, יחד עם זאת לא הוכח בפניי, כי אי שחרור הכסף התפוס, יגרום נזק בלתי הפיך בניהול עסקי המשיבים. ברם, מנגד, עומד האינטרס הציבורי המחייב ביצוע איזון הולם בינו לבין הפגיעה בזכויות בעל החפץ. בהתחשב באמור וכן בהתחשב בכך שמרבית התפוסים, לרבות כלי רכב וכלי הצמ"ה, נתפסו על ידי איסור דיספוזיציה בלבד להבדיל מתפיסה ממש, ובהתחשב בעובדה כי אך בחודש אוגוסט, כשלושה חודשים לאחר הפרוץ שוחרר סכום של 140,000 ₪, הרי שניתן לקבוע כי תפיסת הכסף הנותר, הינה מידתית, בנסיבות הענין.

47. לסיום, אוסיף בענייננו, בנסיבות המקרה דנן ובהתחשב בחומרת העבירות, מורכבות החקירה והסתעפותה, ובזיקה בין הסכום שנתפס לבין העבירות המיוחסות למשיבים 1 ו- 2, לא השתכנעתי כי הפגיעה הנטענת במשיבים, אשר גם לא הוכחה, ובשים לב למשך הזמן שחלף ממועד התפיסה, מביאים לשינוי נקודת האיזון בעת הזו (בש"פ 584/09 **קריסטל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.02.09)). (ראו והשוו: ענין סיטבון, פסקה 52). לעת הזו, בצל הביקורת השיפוטית שהופעלה על תהליך זה (התקיימו מספר דיונים מאז תפיסת הרכוש ועד היום), ובהינתן חומר הראיות שהוצג לעיוני, סבורני כי טרם השתנתה נקודת האיזון שיש בה כדי להביא לדחיית הבקשה להארכת תוקף החזקת התפוסים.

48. אשר לתקופת התפיסה המתבקשת, קצב התקדמות החקירה, לצד העובדה כי התיק עבר לפרקליטות, מצדיק את הארכת תקופת התפיסה למשך 180 ימים נוספים כמבוקש.

סוף דבר

49. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על הארכת תוקף החזקת הטיוטה והכסף התפוס, למשך 180 ימים, שמנינם מתום המועד של התפיסה האחרונה. על אף האמור, ניתן יהיה לשחרר את הטיוטה בהתאם להסכמות - חלופת התפיסה, שגובשו בין הצדדים בחודש אוגוסט 2022.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

חומרי חקירה יוחזרו למבקשת באמצעות המזכירות.

ניתנה היום, כ"ח טבת תשפ"ג, 21 ינואר 2023, בהעדר
הצדדים.